

Barbaralen langs Stjalfandessleden til Svartarfot ved Svartarvatn, det sidste beboede Sted ved Randen af det store Ddadabraun. Til Orientering medfølger en fotolitografisk Kopi af Gunnlaugsøns Kort over den Del af Island, hvori Rejseren foretoges.

Den ene Gruppe af Vulkaner, hvorfra der var iagttaget Udbrud i 1875, skulde søges inde paa Sletten Askia, der paa alle Sider er omgivet af Dyngjussjældene, og for at komme dertil maatte man først reise over den omtrent 60 □ Mil store Lavastræning, Ddadabraun, der indtager hele Partiet Syd for Myvatn lige ned til Joden af Vatnajöklen. Vansteligheberne ved at foretage denne Rejse ud til Askia ere ikke saameget begrundede i Afstanden som i Terrainets Bessaffenhed og Klimatforholdene, som jeg derfor maa omtale med et Par Ord, da jeg ikke tør forudsætte noget nærmere Kjenndskab til disse aldeles ubeboede og hidtil saagodisom ubereiste Egne. Hele denne Orden bestaar nemlig af sorte i de mest eventyrlige Former sammensvævede Lavamasjer, der paa mange Steder aldeles ikke kunne passeres herten tilføds eller tilhest, samt af sort, sandlignende Afse, der i stærk Blæst hvirvles op i tætte Nøgstyer, saa at man ikke kan se nære Gjenstande, endsiige fjernere Bjerghpartier, der dog ere de eneste Orienteringspunkter, hvorefter man kan sætte Kurs, efterform Kompasstet herude er temmelig upaalideligt, da den jernholdige Lava giver en stadig veglende Misvisning. Til disse Vansteligheber kommer endvidere den derværende fuldstændige Mangel paa Græs og Vand. Med Undtagelse af et yderst tyndt Dække af Lichener paa Lavaen og lidt Marchalm i Afsen paa Steder, hvor den har antaget Karakteren af Klitter, er hele Ddadabraunet blottet for Plantelin, væsentligst fordi Regn- og Snevandet synker strax bort fra Overfladen ned i de dybere Dele af den porøse Lava, hvorfra det først kommer tilsyne ude i Periferien af Ddadabraunet i en Mængde Maløb. Heraf følger endvidere, at der heller ikke findes noget Spor af Dyr derude, da alle Betingelser for deres Existens mangle i dette Ode, der i mindre Maalestof har nogen Lighed med Ordenen Sahara, men der fattes dennes græs- og vandrige Daser. Naar endnu den Dag i Dag en Del af Befolkningen har bevaret den fra Oldtiden overleverede Tro paa, at der herude lever bortsmæte Misdædere, hvorfra Ddadabraunet har faaet Navn, kan dette kun forklæres ved en fuldstændig Mangel paa Kjenndskab til de derværende syssle Forhold.

At reise ud til Askia tilhest var hidtil ikke forsøgt, og dog var det den eneste Maade, hvorpaa man kunde medbringe den til et flere Dages Ophold nødvendige Bagage, men man maatte ufortøet sende Hestene bort, da der, som sagt, intet Foder kunde skaffes undervejs. Jeg kan ikke undlade at indstyre den Bemærkning, at Planen, der lægges for en saadan Rejse, maa nødvendigvis have en forskjellig Karakter, alt efterform man kan nyse med et flygtigt og kortvarigt Louristbesøg paa saadanne Steder, eller man der skal foretage geognostiske Undersøgelser og Stebbestemmelser, hvortil der fordres længere Tid og klart Veir.

Fra vort Standkvarter i Svartarfot byrd Lieutenant Caroc og jeg op den 30te Juni med 3 Jørere ud til Vulkanerne i Askia, medbringende den mindst mulige Bagage af de allernødvendigste Instrumenter, Jødemidler og 2 smaa Telte, Alt afpasset efter den islandske Rejsemaade. Efter et 12 Timers anstrengende Ridt lykkedes det os at komme igennem en med dyb Sne fyldt Kløft, „Sonskard“, ned i Askia, skjøndt det kun var med Møje, at vi kunde faae Hestene med os dertil, da de, for hvert Skridt de gjorde, sank i til Bugen, saa at vi arbejdende os frem i Sne til midt paa Livet maatte trække baade Ridehestene og de med Bagage og Hø belæsedede Heste efter os. Jørerne gjorde Holdt ved den nordlige Side af Askia, hvorfra der endnu var henved en Mil til Vulkanerne, og de erklærede, at det var aldeles umuligt for Hestene at gaa dertil over den mellemiggende Lavastræning paa Grund af dennes Bessaffenhed. Jeg opflog da paa et gammelt Krater de to medbragte Telte, der hver kun kunde rumme en Person, og Lieutenant Caroc og jeg maatte nu søge tilføds at bane os Vej over til Vulkanerne, som viste sig at ligge i den sydøstlige Del af Askia. Efterat de ved Ridtet over den skarpe Lava i Ddadabraunet stærkt medtagne Heste havde faaet Tid til at udhvile sig og fortæret det medbragte Foder, forlode efter Bestemmelsen alle Jørerne os medtagende Hestene; men min egentlige Jører (Følghemanden) blev det paalagt at se ud til os med et Par Dages Mellemrum for at vedligeholde Forbindelsen med Svartarfot, hvor hele den øvrige Bagage var efterladt, og yde os den fornødne Hjælp, hvis Noget skulde tilføde os i vor aldeles isolerede Stilling.

Ved Barometermaalinger fandt jeg, at Stedet, hvor vi opholdt os, havde en Høide af 3800 Fod over Havet (Dyngjussjældene 4500'), hvilket var betydeligt mere, end jeg havde ventet, efterform de høieste mere udstrakte Plateauer paa Island ellers ikke overstige 2000 Fods Høide. Da Snelinien omtrent kan ansættes til 2500 Fod, var det indlysende, at Underføgelsen let kunde blive gjort vanstelig eller endog aldeles umulig ved det i saadanne Høider herskende barske Klima. I de første Dage vare vi begunstige af nogenlunde godt Veir og klar Luft, hvor de lyse Nætter kom os til god Nytte. Vandringen til Vulkanerne gif dels igennem Snemasserne langs Dyngjussjældene, dels over vildt optaarne Lavaafkøder i Askia, hvor man